

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4.

Den 1de November 1880.

30te Aargang.

Pionersdagen.

Den 33te Aarsfest. — Stor Jubel og Højtidelighed.

(Fra «Deseret News».)

(Fortsat fra Side 40.)

Et Antal af Utahs fremragende Kvinder, nemlig: Eliza R. Snow, Elizabeth Ann Whitney, Zina D. Young, M. J. Horne, Emmeline B. Wells og S. M. Kimball traadte derefter frem til Bordet nær Platformens Forside og stode med Ansigtet vendt mod Församlingen medens Eldste L. John Nuttal, fra en af Forhøjsningerne bag ved, oploste følgende Adresse, forfattet af Fru Emmeline B. Wells:

Adresse fra Kvinderne i Utah.

Brydere og Søstre, Herrer og Damer!

Som Representanter af de Sidste-Dages Helliges Kvinder i Utah føle vi os højlig ærede.

Højtideligholdelsen af denne Dag er til Æhukommelse om to højst vigtige Begebenheder, nemlig vores ædle og modige Pionerers Ankomst til disse Dale samt de Sidste-Dages Helliges Jubelaar.

I historisk Betydning gjenopliver den det Forbigangne og den taler profetisk om Fremtiden.

I Livets forskellige Omverslinger,

hvor igjennem dette Folk har kæmpet sig frem indtil nærværende Tid, have de, (Kvinderne) som vi ere stolte af at repræsentere, ikke været ledige Tilskuere; uagtet de ikke toge umiddelbar Ledelse, vare de dog fremragende Deltagere i disse rykende og hjærteskjærende Scener, som nærkede Kirkens tidligere Dage, og ikke alene ved deres Tro og Bønier, deres Arbejde og Sjællsstyrke gjorde de deres Del for at opholde Guds Ejendomme under de mest pinlige Omstændigheder, men i mange Tilsælde indførte de også ligefrem mæssommeligt Mandsarbejde. For Eksempel: Efter de Helliges Uddrivelse fra Nauvoo, da 500 kraftfulde Mænd blev kaldte fra vore rejsende Lejre til at gaa over den amerikanske Ørken for med Vaabenmagt at hjælpe til at løse Banskelsighederne med Mexiko, hvorved netop dette Land blev afstaet til de Forenede Stater, maatte flere Kvinder kjøre Vogne over Sletterne, foruden at vægge over deres Små og tilberede de sparsomme Fødemidler, hvorfaf de levede. Vi have altid været Et med vores Brydere.

Hvad vi i Dag ere Djæwidner til, opvække hos dem, der kom her til i 1847, den samme gjennemtrængende Følelse, som bemægtigede sig os, da vi saae det „Kære gamle Flag“, vor Ungdoms Stolthed, som med stor Omhu var blevet bevaret paa alle vores Rejser, blive hejsset og udfoldet for Vinden i disse Klippebjerges Dale. Det hilsedes som et Sindbillede paa den Fred og Frihed, hvorfor vi havde forladt vore Fjædesteder og Hjem.

Vi have i den forbinalgangne Tid løvpriiset de ødle Pilgrimsmodres heltemodige Eksempler, der, for at kunne dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende, trodsede det store Dybs Farer i Forening med Pilgrimsfædrene og sejlede over Havet, samt hjalp til at anlægge en Koloni i et øde Land, hvilken ifølge den Allmægtiges Bestemmelser er blevet Begyndelsen til denne Regjerings Grundlæggelse, hvorunder Guds Rige skalde senere oprettes. Hvad funde Pilgrimsfædrene have gjort uden Pilgrimsmodrene?

Og nu, naar vi formedelst Guds Styrelse og beskyttende Omsorg ikke længere jages og fordrives, bruge vi, Kvinderne i Utah, organiserede i Foreninger til at være Præstebommes virksomme Hjælpere, alle de Talenter og den Indslydelse, som Gud har stjænket os, for at velsigne, hjælpe og understøtte de Trængende samt for at liture og forøde Samfundet.

Med hjertelige og taknemmelige Følelser, blandet med en hellig Erbødighed, ville vi, som Mødre, Hustruer, Søstre og Østre hilse Eder med Gere, I modige og varmhjertede Pionerer, I solhaarede Veteraner af Zions Lejr, I heltemodige Frivillige af Mormonbatallionen! Og medens vi hædre de Levende ere vore Hjørter tillige fyldte med Kjær-

lighed og Gere for de Fraværende, hvis Afsyn vi ikke kñue, men hvis Liv var saa nære sammenknyttet med deres, som ere foran os i Dag. Vi nævne ingen Navne, men yde en taus Tribut til de hæderlige Dødes hellige Minde.

Medens vi nu for et Øjeblik kñue tilbage igennem et Tidsrum af halvtredsindstyve Aar, se vi at store Begebenheder og Forandringer er foregaaet, medens et halvt Århundrede klokker har afmaalt Tiden siden Jesu Kristi Kirke blev oprettet paa Jorden i denne Uddeeling. Disse Aar have været fulde af rystende Tildragelser; de have fyldt lange Optegnelser med Godt og Ondt, Glædighed og Lykke, og uagtet Mange ere henvovede i Fred og Tusinder have segnet paa Bejen, og uagtet vi have begrædt en martyret Profets og Patriarks Død, saa glæde vi os dog i Dag sammen med det levende Præstebommes hellige Drakler; og naar vi beskue vores smukke og lykkelige Hjem, vores grønne, smilende Dale og paaskønne den Fred, Lykke og Velstand, som vi nyde i dette vort hellige Jubelaar, saa ønske vi, Kvinderne i Israel, paamly at hellige os til Herrens Gjerning og blande vor Nøjt med deres, som ere forsamlede her i Dag samt udtryde i Lovprisning til Herren, fordi hans Banner er blevet oprejst paa Bjer-gene for Nationerne og fordi at Israels Mødre i halvtredsindstyve Aar i Forening med Guds Spønier have haaret Dagens Byrde og Hede, gaaet igennem haarde Prøver og vist deres Oprigtighed og Trofast til Gud, og det er vor Hensigt i Fremtiden, ligesom i Fortiden, at holde Guds Vand, saa at vi kunnen erholde en Fylde af celestial Herlighed og blive kronede med evigt Liv.

Denne Adresse blev fra Begyndelse til Ende jævnlig applanderet med stor Begejstring.

Tiende Wards Musikkorps, under Kaptejn Symons Ledelse, spillede dernæst et udvalgt Musiknummer.

Dernæst blev følgende Tale afholdt af

Præsident John Taylor:

Vi ere allerede blevne opholdte her en lang Tid, men dersom Eders Følelser have været lig mine, have I været meget interesserede i de Scener, der ere blevne fremstillede for Eder, i de Taler, I have hørt, i den herlige Musik, som har lydt for os, samt i at overveje den Stilling, vi intdage i Dag som Sidste-Dages Hellige. I forbigangne Åar talte vi om de Begivenheder, som nu foregaa. Vi skuede med glade Følelser og haabefuld Forventning hen til den Tid, som nu er op runden for os. Nu nyde vi nogle af de Belsignelser, som vi den Gang lærte og profeterede om samt glædede os til.

Vi leve i en besynderlig Tidsalder, svanger med store Begivenheder, der ikke alene berører den Nation, hvormed vi ere forbundne, men tillige alle andre Nationer, baade i politisk, religiøs, social og national Henseende. I Sandhed, Herren har i sin Visdom beredt Vejen for Fuldbrydelsen af visse Begivenheder, der skalde lede til Udviklingen af de Belsignelser, som vi nu nyde, og andre, som vi forvente i Fremtiden. Raar jeg sidder og betrakter Folket og hører dem udtrykke deres Følelser og Altraaer, saa gaar mine Tanker tilbage til henrundne Tidsaldere samt fremad til Tider, som endnu skulle oprinde.

I Mennesketslagtens Historie er der foregaetvisse Forandringer og i nogle Tilfælde meget betydningsfulde Forandringer, baade i religiøs, social, politisk og national Henseende. Den jødiske Nation og dens Skjæbne var Følgerne deraf. Det babyloniske, det assyriske, det medisk-persiske, det græske og det romerske Rige have

alle havt deres Tid, for ikke at tale om det tartariske, det kinesiske og andre store østlige Kejserdømmer, under hvilke Myriader af menneskelige Væsener have henvævet deres Tid. Afrika og Europa have ogsaa bidraget deres Andel af Regeringer til Mennesketslægten. Uden at indlade mig paa videre Enkelheder skal jeg i Korthed omtale de Forenede Stater.

Det er ikke saa meget længe siden, at hele dette Kontinent var i den røde Mand's Besiddelse; det er sandt nok, at disse nedstamme fra en ædel Race, men de ere nu et lavt, faldent og nedværdiget Folk. Der var andre Scener, som skalde iværksættes her, hvilke de uden Bisstand umuligt kunde udføre, hvorfor Herren inspirerede Christopher Columbus til at fare over Havet for at søge efter et nyt Kontinent, hvilket han efter mange Beværligheder var heldig nok til at finde. Da den hvide Mand havde faaet Godfæste paa dette Kontinent, syntes andre Forhold at paavirke Menneskenes Sind i hin Tidsperiode; en suverænhjertet, religiøs Stinhellighed — en uheldig Arvelod, hidrørende fra Mennesker, som aldrig ville tillade Andre at tænke eller dyrke Gud anderledes end dem selv, saafremt det staar i deres Magt at forhindre det, og som søger at indskrænke Andres Sind inden for deres egne suvare Grænser, samt ønske at herske over Andres Samvittighed og regjere dem efter deres egne Theorier, Principer og Læresætninger, hvilken ulykkelige Forfatning var bleven saa almindelig i den gamle Verden — bragte mange Mennesker, som ikke i deres egne Lande kunde nyde det Privilegium at dyrke Gud efter deres egen Samvittigheds Bydende, til at tage Tilslugt til andre Dele af Jorden.

Puritanerne, som først bosatte sig i Ny-England, søgte her et Tilslugtsted, et Asyl, hvor de kunde blive fri for re-

legiøs Forfølgelse, og de søgte at indføre Principer, saa vidtstrækende som Universet, samt den Frihed, som Gud altid har været villig til at lade sit Folk nyde overalt paa Jorden. Vor Regjering blev først grundlagt for lidt over et hundrede Aar siden, og Menneskene begyndte at tænke anderledes end tidligere samt at danne sig Begreber, der vare forskellige fra dem, de før havde haft. De begyndte at tænke, at Menneskene burde nyde visse ubrødelige Rettigheder, iblandt hvilke var Rettighed til Liv, Frihed og Søgen efter Lykke, og de indbefattede disse i Konstitutionen, som den Gang blev dannet.

Tankefrihed i religiøse Sager ledte til Tænke- og Håndlefreiheit i politiske Anliggender, hvilket havde Uafhængigheds-erklæringen, Vedtagelsen af Konstitutionen og Oprættelsen af de Forenede Staters Regjering til Folge.

Dette indførte et ny Era i politiske Sager, og det blev en hel Opgave for de politiske Videnskabsmænd at løse, hvorvidt en republikansk Regjeringsform vilde være i Stand til at modstaa den fra Fædrene nedarvede Standsstolthed, Rigdommens forsørskede Indflydelse, Begjærligheden efter Stillinger og Binding, Aristokratiets lystige Indfald, Kongedømmers Glans og Pragt samt Tørsten efter Myndighed og Enevælde, eller om den ikke, ligesom andre Republikker havde gjort, vilde forfalde til Lovløshed og Pøbelvælde. Det er sandt, at da Pilgrimsfædrene kom her til, bragte de sig selv med, og det er ligeledes sandt, at de medbragte mange af den gamle Verdens Bildsarelser, og medens de ansaa det for højt uretfærdigt, at Andre forfulgte dem for deres Religiøs Skyld, vare de dog ligesaa ivrige som deres Forfølgere i at landsforvise Roger Williams og forfølge Quakerne og Baptisterne samt Enhver, hvis Tro var anderledes end deres egen,

og det gjør mig ondt at sige, at nogle af deres Østerkommere have været lige-saa ivrige i at plyndre, fordrike og forfølge de Sidste-Dages Hellige for deres Religiøs Skyld, hvorom vi blive erindrede ved denne Dags Højtideligholdelse.

Hjem ere for Exempel disse aldrende graahaarde Veteraner, som jeg ser foran mig i Dag, bærende Bannere med Indskriptionen: „Zions Lejr“ osv. De ere nogle faa Overblevne af en Skare modige Mænd, der i 1834, som I have hørt, forlod deres Familier og Hjem i Østen og rejste til Staten Missouri for at beskytte deres Brødre, som en umenneskelig Pøbel havde plyndret, mishandlet og fordrevet og som ingen Oprejsning kunde faa af deres egen Stat.

Hjem ere disse Pionerer, til hvis Acre vi i Dag have forsamlet os. De var Fortroppen af Titusinder af deres Brødre, som maatte forlade Staten Illinois som et fattigt, mishandlet, plyndret og forfulgt Folk. Deres Ledere blev myrdede, medens de vare i Loven's Haand-hæveres Varetægt og havde de kraftigste Forsikringer om Beskyttelse. Disse Veteranner blev Forløberne for et Folk, der saaledes havde været udplyndrede, der havde maattet forlade deres Huse, Haver, Marker og Ejendomme samt deres stjønne Tempel, efter at de forgjæves havde søgt Bistand og Beskyttelse hos flere Staters samt Nationens Myndigheder. Hjemløse og næsten blottede for Alt vandrede de ud i Ørkenen med President Young som deres Leder og Gud som deres eneste Hjælp, for iblandt Ørkenens Vilde at søge den Beskyttelse, som nægtedes dem inden for Civilisationens Grænser. Disse Ting ere sande, og det er ligeledes sandt, at Kongressen, forledt af religiøse Sværmerne samt politiske Lykkejegere og Oprørssstiftere, har vedtaget uretfærdige Love til vor Skade, og at Domstolene,

under den samme Findflydelse, have været ligesaa partiske og fjendtlige imod os i deres Kjendelser. Men der er ogsaa en anden stor Sandhed, nemlig, at der i de Forenede Stater findes mange hæderlige Mænd, som skamme sig over disse barnagtige, anti-republikanske Handlinger og som endnu samle sig om Flaget og Konstitutionen samt ønske, at se alle Mennesker nyde lige Rettigheder og Friheder, baade i religiøs, politisk og social Henseende. Dog til Trods for disse og nogle andre Overgreb og Uretfærdigheder kan den sande amerikanske Patriot, om han end er bedrøvet over disse Under, som ikke kunne overses, alligevel med rosværdig Stolthed sige, at med disse og saa andre Undtagelser har Nationen indtil Nærværende bibeholdt de store politiske og religiøse Friheds Principer, for hvilke den er den anerkjendte Forkæmper, og staar efter over et Narhundredes Forløb ligesaa højt i Anseelse og Magt, som noget Kongerige, Kejserdømme eller Nation paa Jorden.

Jeg betvivler meget, at der i Dag findes nogen Nation paa Jorden, hvor vi kunde nyde mere Beskyttelse end i denne, daarlig som den er; thi en af den menneskelige Naturs Svagheder er, at det ene Menneske vil gjørne udøve uretfærdigt Herredømme over det andet.

Denne Nation blev, ifølge min Menning, grundlagt under den Almægtiges Ledelse, uagtet Menneskene ikke fattede det, og det Frihedens Træ, som den Gang blev plantet, har haaret Frugt i Overflodighed, om end der har været en Del vild Frugt og mange sure Druer deriblandt. Jeg betvivler meget i mit eget Sind, at det, som har været udført her, kunde være bleven udført i noget andet Land, og Gud vidste dette. Profeten Joseph sagde om Konstitutionen, som vi holde saa højt i Øre og som burde

støttes og opholdes af enhver amerikanst Borger, at den blev skrevet ved Inspiration fra Gud.

Bed vor Regjerings Grundlæggelse blev der udtrykkelig sagt i Konstitutionens første Tillægsparagraf, uden Hentydning til nogen særskilt Gudsdyrkelsesmaade, at Kongressen skulle ikke vedtage Love angaaende Oprættelsen af nogen særskilt Religion eller forhindre den fri Udgivelse deraf. Her anerkjendtes altsaa Samvittighedsfriheden, og at vedtage Love, som kom i Modstrid til den, blev ligefrem forbudt.

Uldt over et halvt Narhundrede efter denne Regjerings Organisation indtraf en ny Afvexling i Religionens Historie; Gud, vor himmelstø Fader, gjengav som en Del af hans store Planer det evige Evangelium til Joseph Smith, og lig mange andre politiske, sociale og religiøse Fremstridt foraarshagede dette en stor Omvæltning i den religiøse Verden, lig det politiske Stød, som Oprættelsen af denne Republik bevirkede iblandt den gamle Verdens Monarker, og dette havde vor nuværende ejendommelige Stilling til Følge. Nagtet denne Forandrings tilskydeladende var ny, paafstaar vi, at det i Virkeligheden ikke er noget nyt, men kun en Tilbagevenden til gamle Principer, og er hvad vi kalde „det evige Evangelium.“ Det er i Sandhed nyt til den nuværende religiøse Verden, men det er evigt i dets Principer, Tro, Lærdomme, Ordinancer, Præstedomme, Oprindelse og Vedvarenhed, og det er blot en af de Forandringer, som den Almægtige paa det påsænde Tidspunkt indfører til Velsignelse for Menneskeslægten og til Frelse for en falden Verden.

Jeg havde ønsket at se et Banner her i Dag, som ikke findes. Jeg har Hentydning til Valgsproget: „Vi stole paa Gud“, som er blevet forglemt.

Dersom vi besidde noget Lys, dersom vi have Kundskab, dersom vi eje religiøse Sandheder fremfor andre Mennesker, saa er det fordi Gud har aabenbaret os det og belært os derom; og dersom vi ere blevne beskyttede og sørgede for under Forfølgelse og Trængsler, som vi fra Tid til anden have gjennemgaaet, saa er det ham, som har bevaret og beskyttet os, thi selv kunde vi ikke have gjort det.

Der er Begivenheder i en nær Fremtid, som ville udgrave hele vor Tro, Kraft, Tillid og Fortrodstning til Gud for at sætte os i Stand til at modstaa de onde Indflydelses, som ville virke imod os. Og ligesom Gud var med Pionererne i deres mæssommelige Arbejde, med Battallionen, som afværgede den onde Plan, der var lagt imod os, samt var med Medlemmerne af Zions Lejr, som droge ud under de mest ugunstige Omstændigheder for at udføre Guds Besalinger, saaledes ville vi ogsaa i Fremtiden behøve hans Hjælp og Bistand, ligesaa meget som i den forbigangne Tid. Vi kunne ikke stole paa vor Mængde; vi kunne ikke stole paa vor Bisdom, Forstand, Rigdom eller paa nogen Omstændighed, som maatte indtræffe; vi kunne alene stole paa den levende Gud til at styre, vejlede og undervise os. Og der har aldrig været en Tid, da vi behøvede at være mere ydmige og gudhengivne; der har aldrig været en Tid, da vi behøvede Trostlab, Selvfornægtelse og Lydighed til Evangeliets Principer mere end netop i denne Tid.

Have vi havt et ædelt Eksempel i vore Pionerer? Ja. Og vi have tillige havt talrige ædle Eksempler af Mange, som ikke have været Pionerer. Have vi havt ædle Eksempler i Battallionen? Ja, mange, og saa have vi havt ædle Eksempler af Andre, som ikke tilhørte Battallio-

n. Og det er ikke os selv, men Gud, som vi maa give Eren for den Stilling, vi for Nærværende intage.

Og hvorledes er det med Fremtiden. Staar Gud ved Noret? Ja. Og vil han styre Zions Skib? Ja. Vil han frelse hele Folket? Nej, kun dem, som adlyde hans Love og holde hans Besalinger. Trelseren sagde: „Ikke Enhver, som figer til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gør min Faders Willie, som er i Himlene.“ Disse Ord ere anvendelige paa os alle. Have Pionererne udført et godt Arbejde? Ja, de have, og ligeledes alle de, som Søstrene have omtalt, og jeg figer: Gud velsigne dem! Have vores Lærere gjort en god Gjerning? Ja, og lad os vedblive at gaa fremad paa Undervisningens og Oplysningens Bane, indtil vi skulle være ligesaa langt foran denne og andre Nationer med Hensyn til Kundskab og Videnskab af ethvert Slags, som vi nu ere foran dem med Hensyn til religiøse Sager.

Det glæder mig ogsaa at se saa mange af vores unge Mænd og Kvinder repræsenterede her, og jeg figer: Gud velsigne Eder! vær tro til Eders Fædre, vær tro til de Lærdomme og Principer, som Gud har stjænket Eder, bevar Eders Dyd, Eders Renhed og Eders Netskaffenhed, og medens Andre tale Ondt om Eder med Hensyn til disse Ting, saa bevar Eders Dyd, og Gud vil velsigne Eder. Zion vil vedblive at voxe og tillage, vores Brødre og Søstre ville hjælpe os, vi ville hjælpe hverandre og vi ville i Forening virke for Israels Befrielse og Guds Riges Fremme. Og jeg figer til Eder: Mænd og Brødre, Søstre, som bære det hellige Præstedømme, vænner det ikke, vær ikke til Skam for Gud og hans Rige. Vær ærlige, læg vind paa Sandhed, Netskaffenhed, Dyd, Ere og Ren-

hed, efterlev Eders Religion og hold Guds Befalinger. Opdrag Eders Børn paa Livets Vej, og I, Søstre, hjælp os i at udføre disse Ting, og vi ville velsigne Eder og I os; Zion vil trives, og uagtet mørke Skyer ville gaa over os, naar Gud vil gaa i Rette med Nationerne, saa vil han dog lede Israel og bevare sit Folk, og vi ville komme sejrende ud af Trængslerne; de Ting, der ere forudsagte i Skrifterne, ville alle blive opfyldte, og dersom andre Folk ikke forstaa at behandle Eder rigtigt, saa maa I dog lære at behandle dem paa den rette Maade. Vi have Raad til at være ødelmodige, aabenhjertede og retfærdige, om ikke Andre have. Vi ønske ikke at følge deres Exempel, men vi maa bestræbe os for at handle saa godt vi kunne og sætte vor Lid til den levende Gud, og han vil styre alle Ting, ligesom han stedse hidtil har gjort og ofte paa en ret markværdig Maade; men der vil foregaa endnu markeligere Begivenheder om en kort Tid. Vor Mission er at frelse alle Mennesker. Disse Nationaliteter, som ere blevne repræsenterede her i Dag, ere Vidner hertil. Vort Banner vajer for alle Mennesker af enhver Troess-bekjendelse og Farve. Vi ere Verdensborgere og alle Mennesker ere vores Brødre.

Gud vil bevare Israel, han vaager over sit Folk tillige med Legioner af Engle, og der findes Intet, som kan adstille os fra Gud og hans Beskyttelse, uden vor egen Gjenstridighed, Skjødesløshed og Ligegyldighed, og i mange Tilfælde urigtige og uærlige Bevæggrunde. Lad os legge dem til Side, efterleve vor Religion og holde Guds Vand, da vil Guds Velsignelse følge og hvile over os for bestandigt fra nu af og til evig Tid. Og jeg siger: Gud velsigne Pionererne og deres Efterkommere! Gud velsigne Brødrene

af Battallionen og deres Slagter efter dem! Gud velsigne de Overblevne af Zions Lejr og deres Efterkommere! Alt er vel med de af dem, som ere hensøvede. Gud velsigne de kvindelige Hjælpeforeninger! og maa hans Rand, Kraft og Velsignelse følge dem i deres Virken. Gud velsigne de unge Mænds og unge Kvinders gjensidige Uddannelsesforeninger! Gud velsigne vores Søndags-skoler samt vores almindelige Skoler! og lad os alle som Eldster i Israel søge at udvære Sandhed, beskytte og forsøre Dyden samt opholde Alt, hvad der er godt og ædelt, saa at Guds Velsignelser maa hvile over os i Tid og al Evighed. Gud velsigne vores Musikkorps og Sangkor, som have underholdt os med deres herlige Musik! Gud velsigne det ganske Israel, som elses Sandheden! og maa han formude os at gaa frem i Israels Guds Styrke fra Sejr til Sejr, indtil denne Verdens Rige blive vor Guds og hans Salvedes og han skal regjere for evigt; dette vil altsammen ske lige saa vist som Gud lever. Zion vil ikke blive flyttet bort fra sit Sted, dersom vi kun sætte vor Lid til Gud; han vil staa os bi og opholde os, og vi ville støtte og forsøre hverandre som en forenet Broder- og Søsterhjæde, holde Guds Befalinger og til sidst blive fremsatte i hans Rige. Maa Gud velsigne os alle, de Tolv og hele det hellige Præstedømme, og lede os fremad paa Livets Sti, dette beder jeg i Jesu Navn. Amen.

Sangkoret og Careles' Orkester udførte „The Hallelujah Chorus“, hvorefter Apostel Graftus Snow opsendte Taksigelseshønnen.

Dagens Højtidelighed var helt igjen nem vellykket og det store Publikum deltog deri med glade Hjærter. Alt blev udført ifølge Programmet uden en eneste

Ulempe eller Misforstaelse. Processionen var den smukkeste, man nogensinde havde set i Terretoriet, og vi betvivle meget, at den har været overgaet af noget af samme Slags i hele Amerika. Personer, som have rejst i mange Lande og set mange offentlige Festligheder, erklaare, at den i Henseende til Forfælighed, Pragt, Smagfuldhed og fuldstændig Organisation overgik alle Optog af et lignende Slags, som de nogensinde havde bevidnet. Den Stilhed, Orden og indbyrdes Agtelse for hverandre, i Forbindelse med den varme Interesse, som de livlige Deltagere i Forhandlingerne samt Tilstuerne lagde for Dagen, stod i mærkelig Modsetning til den Uorden og Forvirring, som man altid finder paa andre Steder ved offentlige Sammenkomster, hvilken gode Orden er karakteristisk for Folket, som har forvandlet dette Territorium fra en øde Ørken til hvad det nu er. Foretagendet var fort sagt vellykket og fortrinligt, og det hele Sam-

fund overbringer Hovedkommiteen, som lagde Planen og gjennemførte den, samt Komiteerne for de forskellige Underafdelinger, der saa trofast udførte deres Del af Programmet, sin hjertelige Tak. Enhver enkelt Underafdeling har sine egne Udgifter, og ikke saa meget som en Dollar blev forlangt af Folket.

Pionersdagen i Maret 1880, Kirkens Jubelaar, vil blive en mindeverdig Dag i vort Folks Historie. Og medens vi med Glæde erindre Dagens Begivenheder med dens sjønne Fremstillinger og hellige Forstaelse samt flere de hære Veteraner, som banede Vejen til disse Bjerge og som ledte Fortroppen af dette Folk igjennem store Trængsler i disse sidste Dages Husholdning, ville vi herliggøre Israels Gud i vores Hjærtter og overlevere vores Efterkommere de store Sandheder, for hvilke vores heltemodige Brødre saaledes kæmpede og led. Til ham give vi Eren for vort Held og hele vor Lykke.

Prosteten Joseph Smith.

President Joseph Smith var af Person høj og velbygget, stærk og bevægelig, af en lys Ansigtssfarve, lyst Haar, blaa Øyne, meget lidt Stjæg og i Besiddelse af et for ham særregt Udtryk, hvorpaa Øjet altid hvilede med Glæde og aldrig trættedes ved at betragte. Hans Ansigt var steds mildt, venligt og straalende af Intelligence og Velvillie, blandet med et ubevist muntræt Smil; han var aldeles fri for al Tilbageholdenhed og paatagen Højtidelighed. Der var noget forbundet med hans Øjes klare, rolige Blit, som om han vilde gjennemtrænge det menneskelige Hjertes Indre, se ind i Evigheden, gjennemstue Hinlene og omfatte hele Universet.

Han besæd en ødel Trimodighed og en uafhængig Karakter; hans Optreden var let og fortrolig, hans Frettefæltelse frugtelig, hans Godgjørehed undtommelig som Oceanets Dyb, hans Indsigts altomfattende og hans Sprog gjennemtrængt af en ejendommelig Beltalenhed, der var ham særegen — ikke poleret, ikke studeret, ikke afmaalt eller afpasset ved Uddannelse eller forfinet ved Kunst, men fremstommende i dets egen naturlige Simpelhed og overordentlig afværlende i Gjenstand og Form. Han interesserede og belærte sine Tilmpræ, medens han til samme Tid morede og underholdt dem, og der var aldrig Nogen, som hørte ham, der trettedes af hans Tale. Jeg har endogaa ofte set en stor Forsamling af villige ivrige Tilmpræ lytte til hans Tale med spændt Opmærksomhed i mange Timer, i Kulde og Solstien, Regn og Blæst, medens de lo i det ene Øjeblik og greed i det næste. Selv hans bitreste Fjender blev almindeligt overvundne, naar han blot en Gang kom til at tale til dem.

Parley P. Pratt.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Præsident Wm. Budges Afskedsbord.

Da jeg af Kirkens Autoriteter er blevet løft fra min Mission med Tilladelset til at vende tilbage til mit Hjem i Zion, vil jeg, førend jeg forlader disse Lande, sige nogle faa Ord til Eldsterne og de Hellige, som udgjøre den europæiske Mission. Jeg har, siden min Ankomst til Liverpool, d. 6te Juli 1878, bestrebt mig for at røgte mit Kald med Øtre og være til Belsignelse for dem, iblandt hvilke jeg har arbejdet, og jeg ønsker nu at takke mine Brødre, hver og en, som have staaret mig bi ved at sætte de Raad i Udsørelse, som Landen har ledt mig til at give fra Tid til anden, medens jeg har havt Bestyrelsen af denne Missions Anliggender. Dersom der i mit Arbejde har været Noget, der har givet mig større Tilsfredshed end noget mindet, saa har det været dette, at saa mange gode, nyttige og trofaste Eldster have været kaledede til at arbejde i Forening med mig; thi dersom min Virksomhed har havt gode Frugter til Følge, da kan det, næst Herrens Belsignelse, tilskrives den omhyggelige Maade, hvorpaa mine Anskuelser og Ønsker ere blevet modtagne og satte i Udsørelse af det arbejdende Præstedømme, saa vel som de gode Følelser, med hvilke de Hellige i Almindelighed have modtaget dem.

Eftersom andre Pligter fordrer, at jeg snarest mulig begiver mig paa Hjemrejsen, er Eldste Charles W. Stayner blevet bestillet til at overtage Bestyrelsen af Missionen indtil min Eftertræder ankommer. Alle Sager og Forretninger, som maatte behøve Præsidentens Opmærksomhed, vil derfor blive overladt til ham, indtil andre Instruktioner blive givne gjennem Stjernen.

Til Slutning lad mig tilføje, at medens Missionens Anliggender helt igjen nem ere tilsædtskende, ville de uden Twivl vedblive at forbedres under deres Bestyrelse, som skulle følge mig i at arbejde for det store Værks Fremgang, Evangeliets Udbredelse og de adspredte Helliges Indsamling til Guds Zion. Bedende, at vor himmeliske Faders bedste Belsigneser maa følge deres Virksomhed og at hans Værk maa trives og vinde Fremgang, undertegner jeg mig

Eders Medarbejder for Sandheden Sag,

William Budge.

Præsident Budge forlod Liverpool med Dampskibet „Wyoming“ den 6te November. Vi ønske ham en lykkelig og behagelig Hjemrejse.

Ankomst af Missionærer.

I Konferencen, som afholdtes i Saltsjøstaden den 6te Oktober og efterfølgende Dage bleve ti Brødre kaldte til at gaa paa Mission til Skandinavien, foruden en Del, som allerede vare udsendte og ere ankomne her til. Den 6te ds. havde vi den Glede at byde ni af disse vore Brødre fra Zion Velkommen i vor Midte. Deres Navne ere

som følger: Nils Nasimussen Lindahl fra Union Fort, Lars N. Larson fra Monrovia, Jens Jenson fra Monroe, James H. Hansen og James P. Larsen fra Ephraim, Hans E. Nielsen og James G. Hansen fra Hyrum, Andrew Amundsen og John Hansen fra Syd Jordan. Den 13de ankom ligeledes Broder James C. Olsen fra Salina. Maa Herren velsigne disse vore Brødre i deres høje og vigtige Kaldelse som Kristi Evangeliums Budbærere til en falden Verdens Indbyggere, og maa de blive dygtiggjorte til at udføre et godt Arbejde i denne Mission.

Besættelse.

Eldste Nils Nasimussen Lindahl er besat til at arbejde i Stockholms Konference,
 Eldste Lars N. Larson til at arbejde i Skaane Konference,
 Eldste Jens Jenson til at arbejde i Göteborgs Konference,
 Eldste James H. Hansen til at arbejde i Københavns Konference,
 Eldsterne James C. Olsen og Andrew Amundsen til at arbejde i Kristiania Konference,
 Eldsterne James P. Larsen og Hans E. Nielsen til at arbejde i Aalborg Konference og
 Eldsterne James G. Hansen og John Hansen til at arbejde i Aarhus Konference,
 alle under de respektive Konferencepresidenters Ledelse.

N. Wilhelmsen,
 Præsident over den skandinaviske Mission.

Notits. Eldste J. C. A. Weiby af Manti, Sanpete County, Utah, er som vor Agent for Sanpete og Sevier Countier berettiget til at modtage Subskription paa „Skandinaviens Stjerne“, „Nordstjernan“ og „Ungdommens Raadgiver“.

Konferencemode.

Konferencemødet i Aalborg tog sin Begyndelse Lørdag Aften d. 23de Oktober og overværedes af følgende Brødre fra Zion: N. Wilhelmsen, Præsident over den skandinaviske Mission, Andrew Jenson fra „Skandinaviens Stjernes“ Konitor, Simon Christensen, Konferencens Præsident, Christen Jenson, Præsident for Aarhus Konference, samt Eldsterne Hans Madsen, L. C. Mariager, John T. Thorup, John Christensen og J. P. Olsen.

Konferencen aabnedes paa den sædvanlige Maade med Sang og Psal, hvor paa Präf. S. Christensen gjorde nogle

Indledningsbemærkninger og overlod derpaa Tiden til Forstanderne, som afgave deres Rapporter om Stillingen i de forskellige Grene. Der fremgik af disse, at de Hellige i Almindelighed havde det godt og at Udsigterne for Evangelietts Fremme paa flere Steder vare gode. Søster Gjertrud Marie Jespersen afgav Rapport om den kwindelige Hjelpeforening, som blev organiseret i August sidstneden; den havde nu et Medlemsantal af 22 og en Kassebeholdning af 16 Kr. og 3 Øre; gode Følelser herskede iblandt Søstrene.

Præf. S. Christensen stodfæstede de

afgivne Rapporter og udtalte sin Tilfredshed med sine Medarbejdernes Virksomhed saavel som med de Helliges Nidkjørhed til at gjøre det Gode.

Eldste Andrew Jenson talte om den Glæde, de Hellige i Almindelighed nyde, naar de forsamle sig i deres Konferencemøder; han hentydede til den daglige Kamp og Strid, som vi alle maa føre imod Kjødets Lyster og denne Verdens Forsørelser, og forklarede hvor let vi kunde blive overvundne af det onde, dersom vi ikke bestandig ere paa Vagt og holde os nær til Herren.

Eldste Hans Madsen fra Aarhus Konference bemærkede, at det var 24 Mar siden han sidst var forsamlet med de Hellige i denne By; han var Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse paa Jordens i denne Tid og Slegt med de samme Embedsmænd, Gaver og Kræfter som i sordums Dage.

Søndag den 24de, Formiddag Kl. 10.

Præs. S. Christensen opførte den statistiske Rapport for hele Konferencen samt Regnskabsrapporten for det sidste Halvaar, hvorfra fremgik, at 70 Personer vare tillagte Kirken ved Daab, 130 Forsamlinger afholdte og Bøger og Skrifter solgte til en Værdi af omrent 360 Kroner.

Eldste John Christensen talte der næst i nogle Minuter til Forsamlingen og efterfulgtes af

Præs. N. Wilhelmsen, som sagde, at han med behagelige Følelser skuede over den temmelig store Forsamling og havde med stor Glæde lyttet til de gode Rapporter, som vare afgivne. Ingen behøver i mindste Maade at besrygte, at Guds Rige ikke vil gaa fremad, thi ingen Magt kan standse Herrens Værk; det Eneste, vi behøve at frygte for, er, at vi ikke leve saaledes, at vi kunne følge demed. Evangeliet bringer Fred og Glæde

til Enhver, som adlyder det, og har ligeledes Enighed og Kjærlighed i Familier til Følge.

Eftermiddag Kl. 2.

Præs. S. Christensen opførte Navnene paa 11 unge Mænd, som blevet kaldede til at virke som Missionarer gennem Vinterens Løb; ligeledes blevet 22 Brødre udvalgte til at deltage i Søndagsmissionen i Aalborg og Omegn. Kirkens Autoriteter blevet vedtagne til Opholdelse med enstemmigt Votum.

Eldste L. C. Mariager var Vidnesbyrd om Evangeliet Gjengivelse til Jordens i vore Dage og opmuntrede Enhver til at undersøge dets Principer.

Præs. C. Jensen fra Aarhus udtalte sin Glæde over at være tilstede ved denne Lejlighed og bemærkede, at vi leve paa den lykkelige Tid, da Guds Kirke er blevet oprettet paa Jordens; han omtalte Aarsagen til det Had og den Foragt, som de Hellige ere underkastede af Verden, sammenligne de Befsigelser, som følge af at adlyde og esterleve Herrens Bud og Love, med den Sorg og Elenighed, som Overtrædelsen eller Forkastelsen deraf bringer.

Eldste Andrew Jenson sagde, at vort Vidnesbyrd er ikke grundet paa en svag Tro eller et Slags Indbildshed, men hvilede paa en fuldkommen Kundskab om Sandheden af hvad vi sorkyndte. Naar Menneskene hade og forstålse os, er det fordi de ikke kendte os eller vores Hensigter; han var Vidnesbyrd om Mormons Bogs Fremkomst og Evangeliets Gjengivelse samt opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Kl. 6 Aften.

Eldsterne J. P. Olsen og John C. Thorup talte i Korthed til Forsamlingen og var Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Præs. S. Christensen omtalte Hensigten med vort Komme her paa Jorden og bemærkede, at den eneste Maade, hvorpaa Kunderstab om Herren og hans Billie kan erholdes, er igjennem Abenbaring fra ham, og det var alle Menneskers Privilegium at erholde Kundstab for sig selv om Herrens Billie; han har Vidnesbyrd om at dette Værk var af Gud og ikke af Mennesker, hvilket de mange Belsignelser og Gaver, som overalt følge Evangeliets Adlydelse, tydelig bevise.

Præs. N. Wilhelmsen sagde, at det var en let Sag at udslynge falske Beskyldninger imod de Hellige, men at bevise dem var noget Andre. Intet uden Sandheden vil tjene os til Salighed, og dersom der behøvedes Tro, Omvendelse og Daab til at frelse Menneskene i foruds Dage, da vil det samme være nød-

vendigt til Frelse i vores Dage; han modbeviste paa det Tydeligste en Del af de falske Beskyldninger, som udspreddes om os, og formanede de Hellige til at bevare Enighed og Kjærlighed; nedbad Herrens Belsignelser over de Hellige og alle gode og oprigtige Mennesker.

Forsamlingerne vare vel besøgte af saavel Hellige som Fremmede, og især om Søndagen var Salen opfyldt af opmærksomme Tilhørere.

Mandag Formiddag Kl. 11 begyndtes et Præstesmøde, i hvilket alle Brødrene fra Zion havde Lejlighed til at udtales deres Følelser; mange gode Raad og Lærdomme blevne givne til Præstesmømet.

Mads C. Petersen,
Skriver i Konferencen.

De Forenede Staters Præsident besøger Saltfostaden.

Følgende Beskrivelse over Præsident R. B. Hayes' Besøg i Saltfostaden optage vi fra «Dessert News» af 6te Septbr.:

„I Gaar Formiddag Kl. 9 og 45 Min. afgik et extra Tog her fra Staden til Ogden med et Selskab af Herrer og Damer, ifølge Indbydelse af Præsident John Taylor og Jærbanesuperintendent John Sharp, for at møde Præsident Hayes og Selskab, som skulle ankomme fra Østen. Selskabet fra Saltfostaden bestod af Præsident John Taylor og Hustru, Apostel George D. Cannon, Raadgiver Daniel H. Wells og Hustru, Præsident Angus M. Cannon og Datter Frøken Mina A. Cannon, Eldste David D. Calder, Superintendent Horace S. Eldredge, Hon. Wm. Jennings og Hr. Joseph Jennings, Eldsterne H. W.

Raishitt og Theodore McKean samt Hon. C. W. Penrose og Hustru. Superintendent John Sharp førte selv Toget og ledsgedes af sin Datter, Frøken Nettie Sharp.

Paa Grund af de hverandre modsigende Underretninger om hvornaaar Selskabet skulle ankomme, var det vanskeligt at faa det ordnet saaledes, at Søndagssskolerne og Andre, som ønskede at hilse paa Præsidenten ved hans Ankomst, kunde være ved Haanden, uden derfor at behøve at vente længe, indsatte for Septemberholens brændende Straaler. Efter at Selskabet fra Saltfostaden omrent Kl. 11 var ankommen til Ogden, erholdtes der endelig bestemt Underretning om, at Præsidenten vilde ankomme en Time tidligere end man før havde ventet. Præsident Taylor telegraferede strax denne

Nyhed til Saltjsjøstaden, for at Søndags-skolerne maatte blive samlede i rette Tid, og ligeledes for at Forsamlingen i Tabernaklet kunde blive udsat, hvil's det var ønskeligt, saa at Folket kunde saa Lejlighed til at hilse paa Præsidenten og hans Selskab. Der blev ogsaa efter Taylors Anvisning telegraferet til Woods Cross og Farmington, de eneste Steder langs Utah Centralbanen, hvor nogen Telegrafist kunde træffes, paa Grund af at det var Søndag.

Kl. 12 og 35 Min. var en stor Folkemængde forsamlet ved Jærmabanestationen i Ogden, tillige med Byens Hornmusikkorps, da Præsidenttoget, bestaaende af fem Vogne — af hvilke den ene benyttedes af Guvernøren og hans Komite, der var gaaet Præsidenten nogle Mil i Møde — rullede ind til Stationen; Lokomotivet var smukt prydet.

Præsidenten hilsedes med livlige Hurraraab og repræsenteredes af Guvernør Murray efter Forlangende af Folket, som gjerne ønskede, at han skulde tale til dem. Med nogle saa Ord bad han Mengden undstykke sig for ikke at gjøre nogen lang Tale, da Dagen ikke var beejlig for Formaliteter. Krigsminister Ramsay udalte sig paa en liggende Maade, og General Sherman, for at efterkomme Folkets indtrængende Begejær, udtalte i Korthed sin Taknemmelighed og Anerkjendelse af Maaden, hvorpaas Selskabet blev modtaget af Folket.

De fire Vogne, som indeholdt Præsidentens Selskab, lønkedes derpaa til de to, som Præsident Taylor og hans Led-sagere benyttede, og Utah Centralbanens Lokomotiv, som var særdeles smagfuldt og smukt prydet med de Forenede Staters Flag samt talrige Smaaflag og Bimpler, isede opstet til Saltjsjøstaden.

Saaasnart de twende Tog mødtes, gjen-kjendte Præsident Hayes, som stod paa den bageste Vogns Platform, Kongres-

medlem George D. Cannon, der stod paa Platformen af Utah Centralbanens Vogn, og Præsident Taylor og Selskab blevre repræsenterede for Præsidenten af de Forenede Stater, som modtog dem med megen Venlighed. Toget forlod Ogden under Folkets livlige Hurraraab, og saasnart det var godt undervejs, traadte Præsident Hayes ind i Utah Centralbanens Vogne og besøgte Præsident Taylor og hans Venner; han samtalede livligt og utvunget med dem indtil Toget var kommen forbi Kaysville, hvorpaa han trak sig tilbage for at nyde nogle Forfriskninger, men erstattedes af Krigsminister Ramsay, der ligeledes samtalede paa en behagelig og hjertelig Maade, og da han fjernerde sig, kom General Sherman ind og gjorde sig ganske fortrolig med Selskabet saamt forblev hos Præsident Taylor indtil Toget naaede Staden. Han udtrykte sin Overraskelse over de Forbedringer, som vare synlige overalt langs Banen, og bemerkede, at et Folk, som kunde frembringe Livets Fornødenheder af saadanne Materialer og Elementer, som her stode til Raadighed, og leve lykkelig, var efter hans Mening berettiget til alt hvad der kunde tilvejebringes og burde ikke foruroliges.

Efter Indbydelse af Fru Hayes git Damerne af Præsident Taylors Selskab ind i Præsidentens Vogn og tilbragte en behagelig Tid i Samtale med Fru Hayes og de hende ledsgagede Damer.

I Farmington var et stort Antal Børn og Venner samlede under Ledelse af Eldste Ezra T. Clark og Fader Rose, som hilste de Næsende og blev vel modtagne; Fru Hayes samt Præsidenten selv skjekede dem saa megen Opmærksomhed, at de lønede sig ud af Vognen og hilste paa Børnene ved at tage dem i Haanden, en for en; selv de mindste iblandt dem blev ikke forglemte. En

lignende Modtagelse fandt Sted ved Woods Cross, og Præsidenten og hans Selskab var meget tilfreds med denne Opmærksomhed fra Utahfolkets Side.

Præsident Taylors Telegram ankom netop som Folket i Saltøsstaden vare ifærd med at forsamle sig til Gudsdyrkelsse i Tabernaklet, hvorfør Apostel Albert Carrington foreslog at oplöse Forsamlingen for at give Folket Lejlighed til at hilse paa Præsidenten ved hans Ankomst. Forslaget blev enstemmig vedtaget og Forsamlingen blev følgelig oplost.

Da Toget ankom til Staden, var en stor Mængde Børn forsamlede og opstillede i tilbørlig Orden langs Gaden, som ledte fra Stationen. Forvrigt vare Gaderne fyldte med Folk til Fods og i Vogne, alle begjærlige efter at faa Præsidentens Hånd.

Efter Ankomsten til Hotellet kom Selskabet ud paa Altanen, og da en uhyre Menneskemæssø var forsamlet, repræsenterede Guvernør Murray i nogle faa tydelig udtalte Ord Præsidenten af de Forenede Stater.

Præsident Hayes fremtraadte og sagde, henvendende sig til Folket, at han ansaa ikke Dagen eller Omstændighederne passende for at holde nogen videre Tale. Han vilde imidlertid sige, at han, lige som alle andre Fremmede, som havde besøgt denne vidunderlige Stad ved Saltøsen, var meget forbauset over hvad han havde set. Han talte Folket for deres Velkomsthilsen og for den hærlige Maade, hvorpaas de havde modtaget ham, og idet han bad om Undskyldning for ikke at sige mere, trak han sig tilbage under Folkemængdens inderlige Bisaldsraab.

Guvernøren fremstillede derefter Krigsministeren, Hr. Mansay, som ligeledes talte Folket for den overordentlige Græsbevisning, der var bleven Præsidentens Selskab tildelt. De havde under

hele Rejsen vestpaa mødt med behagelige Overraskelser, men den Modtagelse, de havde faaet i Saltøsstaden, overgik dem alle (Bisald), og Follets Udseende i Allmindelighed, sagde han, overgik alt hvad han havde set. Han sluttede med oprichtigt at takke Folket for deres hellige Modtagelse.

General Sherman, som nu blev fremstillet, traadte frem og sagde:

„Venner og Medborgere! For at følge min Foresattes, eller rettere mine to Foresattes Eksempler, burde jeg ikke sige Noget; men jeg kan ikke se paa denne Menneskemæssø og paa alt det, som fremstiller sig for mit Blit til højre og venstre, uden at sige nogle faa Ord til Ros for dem, som ere komme til denne Ørken og som have faaet den til at blomstre som Rosen. (Bisaldsraab og Haandklapping.) En gammel Filosof sagde førend nogen af os blev høbt, at den, som sit to Græsstraal til at gro, hvor der forhen kun vokede et, var en offentlig Belgjører. Dette Folk, som har faaet Pærer, Æbler, Færskener, Hvede, Kløver og Græs til at vokse, hvor der før fortid siden ikke sandtes Andet end sage brush, er i Sandhed berettigede til vor Tak som Offentlighedens Belgjørere.

Præsidenten vil i rette Tid og ved alle passende Tilsælde ihukomme den Kjærlighed, J have bevist ham, ikke her, men paa andre Steder, thi han lægger Mærke til Alting, naar han rejser fra det ene Sted til det andet, og han er saa fortrolig med Eders Folks Historie, at naar Tiden kommer, at han kan sige et venligt Ord for Eder, vil han gjøre det. (Livligt Bisald.) Alt hvad jeg ønsker at sige denne Søndag Estermiddag er: Fortsat som J have begyndt, bered Hjem for Eder selv og Eders Børn, og dersom J ere halv saa gode, som J vide J burde være, da ere J gode nok

for denne og enhver anden Dal. (Bis-fald.)

Jeg takker Eder atter for den Ære, I have bevist Eders højeste Embedsmand; jeg tror det vil blive til Gavn for baade ham og Eder samt den hele Verden.

Undskyld mig, fordi jeg ikke siger noget videre, undtagen at vi have til Hensigt at tilbringe denne Dag og en Del af i Morgen i Eders Stad, og vi ville benytte Tiden saa godt vi kunne til at besøge Stadens Markværdigheder, Garnisonen ved Bjergets Fod og saadanme andre Ting, som vi kunne overkomme. Jeg vil endnu tilføje, at vi ere paa Vejen til Kalifornien med al mulig Hast, og vi kunne ikke standse her længe. Vore Medborgere i Kalifornien have lige-som en Strikke om vor Hals og vi maa være sparsomme med vor Tid. (Bis-fald og Munterhed.) Imidlertid takke vi Eder, alle som en, for den hjertelige Modtagelse, I have givet os." (Livligt Bis-fald og Hurraaab.)

Efter Folgets almindelige Ønske og Forlangende blev Fru Hayes dernest fremstillet for den forsamlede Mængde; hun bukkede anerkjendende ved de tre hjertelige Leveraab, som udbragtes for hende."

Den følgende Dags Formiddag kl. mellem 8 og 9 hørte de høje Gjæster ud i Kæreter for at besøge Staden. De besøgte Tempelpladsen og Tabernaklet, som de beftnede med synlig Interesse. Mellem kl. 10 og 11 gaves der Audiens paa Hotellet, og mange af Folket benyttede Lejligheden til at hilse paa de høje Gjæster og tage dem i Haanden.

Efter at have aflagt et fort Besøg til Fort Douglas afrejste Præsident Hayes og Selskab med Toget fra Saltfjostaden kl. 1½ Fstn., ledsgaget af Præsident Taylor og et betydeligt Antal Borgere, til Ogden. Strax efter at have forladt Stationen kom Præsident Hayes ind i de bageste Bogné, hvori vore Borgere havde Plads, og efter at han meget venligt havde taget dem i Haanden, satte han sig ved Siden af Præsident Taylor og indledte en Samtale med ham, som varede til Toget næsten naaede Ogden. Samtalen drejede sig om baade verdslige og religiøse Sager, mest henhørende til Utah Forholdene, og da Præsident Hayes rejste sig for at gaa, rystede han hjerteligt John Taylors Haand og forsikrede ham, at han havde glædet sig meget over Sammenkomsten med ham samt forsikrede paa sin egen og sine Meddrevsindes Begne, at deres Besøg til Utah havde gjort et særdeles gundstigt Indtryk paa dem, og det vilde længe blive erindret. Under Togets Fart til Ogden forlod endog Fru Hayes sin Bogn og gik ind i de andre, hvor hun samtalede længe med adskillige af vore Damer. Krigsminister Ramsay og General Sherman gjorde ligeledes, og enhver af dem havde et venligt Ord til Alle. Da Toget ankom til Ogden, var et stort Antal af Stadens Borgere forsamlet for at bevisse Nationens højeste Embedsmand Ære. Man sagde imidlertid strax Farvel og de høje Rejsende toge afsted til Kalifornien, ledsgagede af en Delegation, som var sendt der fra for at modtage dem; Præsident Taylor og Selskab vendte tilbage til Saltfjostaden.

Blandingar.

Priskurant paa Sjælemesser. Sovremennyja Isvjestija forteller, at Prioren i Pinegin-Klosteret sornylig har tilsendt en stor Mængde af Indbyggerne i Moskov, særlig af den velstaende Kjøbmandsstand, et trykt Cirkulere med Priskurant over Sjælemesser med Annodning om at indsende „ærede Ordres“ med samt Beløbet efter Priskuranten. Priserne ere meget moderate: en stadig Sjælemesse hver Dag kostet kun 25 Rubler, do. om Søndagen alene 10 Rubler, do. een Gang maanedlig 5 Rubler, en midlertidig Sjælemesse, læst daglig i eet Aar under Altergangen, kostet 3 Rubler, en Sjælemesse læst daglig i 40 Dage 1 Rubel osv. Cirkulærerne sendes meget forretningsmæssig pr. Post, og det er rimeligt, at de moderate Priser ville give Forretningerne i den nævnte Branche et betydeligt Opsving ved det omtalte Kloster.

En lys Tanke. „Ingen kan bevise af Bibelen, at de have Net til at bestørke smaa Børn,“ sagde en Mand til en anden, der vilde forsvare denne Ceremoni. „Nej“, lød det vise Svar, „men jeg skal sige Dig, hvoraf det kommer. Bibelen blev skrevet før Barnedaaben blev opfundet, og saaledes kunde man ikke faa Noget om den indsfort.“

En Indianer, som blev spurgt om hvorledes han forhente sit Livs Ophold, svarede: „Mig prædiger.“ „Prædiger“, gjentog en Tilhører, „og hvor meget faar Du i Betaling?“ „Under tiden faar jeg 25 Cents og under tiden 50 Cents.“ „Men er ikke dette en meget daarlig Betaling?“ „Jo, sandt nok“, svarede Indianeren, „men faa er det ogsaa en meget daarlig Prædiken.“

Ankomst. Apostel Albert Carrington, som af Kirkens første Præsidentskab er bestykket til at overtage Bestyrelsen af den europæiske Mission efter Præsident Wm. Budge, ankom lykkelig og vel til Liverpool, England, den 6te Novbr. Vi byde ham hjertelig Velkommen paa denne hans femte Missionstur til Europa.

Adresse. Simon Christensen, Urbansgade 26, Aalborg.
H. F. J. Thorup, Kompanistræde Nr. 285, Næstved, Sjælland.

Dødsfald. Broder Steffen Christensen døde den 30te Juli 1880 paa sin Boepl i Smithfield, Cache Co., Utah. Han var født i Tysmark, Vendsyssel, Danmark, i 1802, annammede Evangeliet i 1851, virkede derefter i sex Aar som Missioner og døpte over 200 Personer. Han emigrerede til Utah i 1857, levede et rettskaffent Liv og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Pionersdagen	49.	Konferencemøde	58.
Profeten Joseph Smith	56.	De Forenede Staters Præsident besøger Saltsføstaden	60.
Redaktionsbemærkninger:		Blandingar	64.
Præsident Wm. Budges Afsledsord	57.	Ankomst	64.
Ankomst af Missionerer	57.	Adresse	64.
Bestikkelse	58.	Dødsfald	64.
Notits	58.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. Wilhelmsen, Lorenzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording.